

FLORIS EN HET ZWIJGENDE EILAND

WIEBE POST

Voorwoord

Na zes boeken voor volwassenen schreef ik dit keer iets anders – iets wat al lang in mij sluimerde: een kinderboek. Een verhaal vol verwondering, avontuur en geheimen, maar vooral een verhaal dat ik zelf als kind had willen lezen.

Floris en het Zwijgende Eiland ontstond uit de stilte van de Waddenzee, uit het spel van maanlicht en mist, en uit mijn liefde voor verhalen waarin magie en werkelijkheid elkaar raken. Het schrijven bracht me terug naar het kind in mezelf – nieuwsgierig, dromend, zoekend naar wat er nét buiten het zich ligt.

Ik hoop dat jonge lezeres (en wie weet ook hun voorlezers) Floris en Fleur in hun hart zullen sluiten, en dat dit avontuur hen aanmoedigt om zelf op zoek te gaan: naar antwoorden, vriendschap en het onbekende.

Met een glimlach en beetje zand tussen de woorden,

Wiebe

INHOUDSOPGAVE:

01. Floris en Fleur
 02. Bij Floris thuis
 03. Een druk gezin
 04. Sombor en negatief
 05. De konijnen familie
 06. De geheimzinnige kist
 07. De kist en de confrontatie
 08. Weer thuis en op school
 09. De juf en het Zweigende eiland
 10. Griend (deel 1)
 11. Fleur is jarig
 12. Fleur geeft een feestje
 13. Konijn in de val
 14. Konijnenpraat
 15. Sporen in het zand
 16. De man met de laarzen
 17. Hilda geloofd hem meteen
 18. Fleur heeft zo haar andere ideeën
 19. De man met het sterren-symbool
 20. Het schuurtje
 21. De blauwe gloed
 22. Onder de vuurtoren
 23. Het eiland stil
 24. De sluiting
 25. De vorige wacht
 26. De schaduw bij school
 27. Hocus Pocus
 28. De tocht naar boer Teun
 28. Voorbereidingen
 29. Door het stille groen
 30. Griend (deel 2)
 31. Onverwachte bezoekers
 32. Afscheid van het amulet
 33. Terug naar huis
 33. Epiloog – de wereld kleurt op
- De laatste bladzijde uit Floris' dagboek

01. Floris en Fleur

Kleur, deur, zeur, scheur. “O hé lees je al mee.? Ik ben Floris, ik ben tien jaar oud en ik woon op Terschelling. Het is één van de eilanden in de Waddenzee. Weet je waar dat ligt?”

“Ik heb een zusje. Ze heet Fleur en binnenkort wordt ze acht. Voor haar verjaardag wil ik iets bijzonders doen. Natuurlijk een cadeautje maar ook een gedichtje erbij. Net als Sinterklaas, maar dan in april. Het moet natuurlijk wel rijmen, dus ik ben alvast woorden aan het zoeken die op ‘Fleur’ rijmen. Weet jij er een paar?

‘Zeur’ bijvoorbeeld... Nee, daar wordt ze vast niet blij van. Maar stiekem moest ik daar toch een beetje om lachen. Ik had namelijk al een gedichtje gemaakt. Wil je het horen? Oké, maar niet doorvertellen!”

Fleur je bent een zeur

Met een slecht humeur

En een vieze geur

En je past niet door de deur

“Grapje natuurlijk. Ik ben hartstikke blij met Fleur. Ze is mijn zus, en soms plaag ik haar een beetje. Maar dat hoort erbij toch? Ik ga dat gedicht trouwens meteen in de prullenbak gooien. Daarna heb ik een nieuw briefje gepakt en een serieus gedicht geschreven.” Floris gooide het briefje met het oude gedicht in de prullenbak. Hij pakte een nieuw briefje en schreef een serieus gedicht. “Wat erin staat? Dat hoor je nog wel. Fleur mag het zelf voorlezen op haar verjaardag.”

“Maar goed, daar gaat dit boek niet over. Ik heb een verhaal te vertellen. Eigenlijk heb ik het al verteld aan de schrijver van dit boek.

Hij maakt er een mooi verhaaltje van. Tenminste, ik hoop dat hij er iets moois van maakt.”

Tot mijn tiende verjaardag was mijn leven ongeveer net zo spannend als dat van jou, denk ik. Maar toen gebeurde er iets. Eigenlijk twee dingen. En vanaf dat moment veranderde alles.

Toen deed ik een vondst, of eigenlijk vond ik twee dingen. En vanaf dat moment veranderde alles. Lees maar snel verder.”

02. Bij Floris thuis

Het was woensdagmiddag toen Floris thuiskwam uit school. Hij veegde zijn schoenen op de mat bij de deur, gooide zijn rugtas in de hoek en liep naar de keuken, waar zijn moeder al klaarstond met een glas limonade.

“Heb jij je huiswerk al gemaakt, Floris?”, vroeg zijn moeder. “Ik heb geen huiswerk ma”. Moeder: “O nee, dat was ik vergeten. Wil je nog een koekje bij het drinken, vroeg zijn moeder?”.

“Er zijn geen koekjes mama”, antwoordde Floris. “Ok, dat wist ik niet”, mompelde ze. “Dan koop ik binnenkort weer nieuwe. Ga jij maar lekker naar buiten, we eten om zes uur”. “Ja moeder”, zei Floris. En weg was Floris. De natuur in. Tussen de duinen, de bomen en de beesten, daar voelde hij zich pas echt thuis.

03 Een druk gezin

De vader van Floris was vaak lang van huis. Hij werkte op een olieboorplatform, ver weg in de zee. Soms was hij weken achter elkaar weg. Dan miste Floris hem, maar hij wist ook dat het belangrijk werk was.

Zijn moeder werkte in het restaurant van een hotel. Sinds een paar collega's ziek waren geworden, moest ze vaker en langer werken. Dat betekende dat Floris en Fleur thuis wat extra moesten meehelpen. Afwassen, tafeldekken, was ophangen, dat soort dingen. Het hoort erbij. Soms vergat hun moeder iets te kopen in alle drukte.

04. Sombor en negatief

Die middag liep Floris met stevige passen over de stoep, op weg naar de duinen. Daar voelde hij zich altijd vrij. Maar net toen hij de hoek om sloeg, botste hij bijna tegen iemand op. “Aan de kant,” snauwde meneer De Groot. De buurman van de bureu. Zijn gezicht stond op onweer.

Floris schrok. Meneer De Groot deed altijd al een beetje chagrijnig, maar de laatste tijd leek hij wel steeds bozer.

Op school was het die dag ook al niet veel beter geweest. De juf had een kort lontje en drie kinderen moesten nablijven omdat ze te luidruchtig waren geweest. Floris had zich stilgehouden, maar het viel hem op dat iedereen gespannen was.

Het hele eiland leek te veranderen. De mensen groetten elkaar minder. De sfeer was grimmig. Iedereen had een grote mond en weinig geduld. Het was alsof er een donker wolk boven Terschelling hing, en niemand wist waarom.

05. De konijnen familie

Zodra Floris het mulle zand inliep, zag hij ze al: vijf kleine figuurtjes, verderop bij een struik. De twee grote konijnen waren Kip en Kop – tja, gekke namen – dat vond hij zelf ook wel. De drie kleintjes noemde hij Kab, Kub en Keb. Gelukkig geen Kippenkop!

Floris glimlachte. De konijnen waren blij om hem te zien, dat zag hij zo. Ze hupten vrolijk om hem heen. Hij had ze als jonge konijntjes gekregen van zijn grootouders. Maar Floris vond het zielig om ze in een hokje op te sluiten. Dus liet hij ze vrij. Nu leefden ze tussen de duinen, maar hij kwam nog vaak bij ze kijken. En blijkbaar deden ze het goed, want er waren nu drie jonge konijntjes bijgekomen.

Floris had altijd al een sterke band met de natuur. Hij praatte tegen dieren. En soms, heel soms, leek het alsof ze hem echt begrepen. De konijnen konden dan wel niet praten, maar met hun oren, sprongen en gesnuffel konden ze Floris precies duidelijk maken wat ze bedoelden. Lichaamstaal, noemde hij dat.

Plotseling begonnen Kip en Kop snelle, korte sprintjes te maken. Floris spitste zijn oren. Dat deden ze alleen als er iets belangrijks was. “Wat is er?” fluisterde hij, en volgde hen meteen.

Ze stoven door het zand, over de warme, hoge duinen. De zon stond laag aan de hemel en de schaduwen werden langer. Toen stopten ze ineens. Floris keek. Daar, half begraven in het zand, stak een hoek van iets groots en van hout uit. Het leek...op een kist. Zijn hart sloeg over.

De konijnen begonnen meteen te graven en dat konden ze goed. Binnen de kortste keren was het hele bovenste deel van de kist zichtbaar. Een schatkist?

06.De geheimzinnige kist

Tussen de helmgrasduinen op het strand werd iets zichtbaar – een rechthoekige vorm, half begraven in het zand. De konijnen, die Floris eerder hadden geholpen, waren druk aan het graven. Hun pootjes bewogen razendsnel terwijl ze het zand wegduwden. Langzaam maar zeker kwam er een oude, versierde kist tevoorschijn. De zon scheen op het metaal, dat ondanks de tand des tijds nog steeds glinsterde.

Gelukkig was het nog april. Er waren nog weinig toeristen op het eiland, en dat kwam goed uit. Nieuwsgierige ogen konden ze nu echt niet gebruiken.

De konijnen hadden de kist expres bedekt gelaten, om die alleen aan Floris te laten zien. Alsof zij wisten dat hij degene was die haar moest vinden.

De kist leek ooit van een schip afkomstig, misschien zelfs eeuwen geleden aangespoeld, en lange tijd verborgen gebleven onder het zand. Nu, door het spel van eb en vloed, was ze opnieuw aan het licht gekomen. Het was alsof ze had gewacht. Op hém.

Floris knielde neer en bekeek het voorwerp aandachtig. De houten kist was versierd met metalen randen waarin figuren waren gegraveerd: een indiaan met een verenkroon, vrouwen die kruiken droegen, en zonnetekens. Het deed hem denken aan de Inca's, waar hij pas nog iets over had geleerd op school.

Er zat een slot op, maar er was geen sleutel te bekennen. Floris zuchtte. Hij wilde zo graag weten wat erin zat. Uit frustratie sloeg hij met zijn vuist op de kist.

Klik.

Tot zijn verbazing sprong het slot open. Zijn ogen werden groot. Langzaam tilde hij het deksel op.

Binnenin lagen slechts twee dingen: een opgerold stuk perkament, vergeeld en broos van ouderdom, en een ketting met daaraan een prachtig amulet – dieppaars, met een donkere glans alsof er iets in bewoog. Zodra Floris het oppakte, voelde hij een warme gloed door zijn hele lichaam trekken. Alsof de amulet hem herkende.

Hij hing het om zijn nek en staarde naar het perkament. Maar nog voor hij het kon uitrollen, hoorde hij geritsel in de bosjes achter zich.

07. De kist en de confrontatie

Floris' maag trok samen. Jan was hier. Jan was de pestkop van school, altijd op zoek naar ruzie. Hij zat in dezelfde groep, maar was een jaar ouder en veel breder. Sinds Jans' moeder was overleden zorgde zijn vader voor hem, tenminste voor zo ver dat zijn vader dat kon doen. Meestal was hij ook aan het werk.

“Geef mij die kist”, brulde Jan terwijl hij uit de bosjes stapte. “En de amulet. En die schatkaart ook”.

De konijnen waren nog in de buurt, maar hadden zich snel in hun hol terug teruggetrokken. Floris voelde het gewicht van de amulet rond zijn nek. Hij greep het vast met beide handen. Het begon zachtjes te zoemen. Een gloed straalde eruit, en het paars veranderde in een stralend wit licht dat Jan rechtstreeks in zijn gezicht scheen.

Floris stond op en zei rustig, bijna spottend: “Ga fietsen, man. Zoek je eigen kist”. Jan verstijfde. Zonder nog een woord te zeggen, draaide hij zich om, stapte op zijn fiets en verdween richting het dorp, zonder om te kijken. Alsof hij ineens vergeten was waarom hij daar überhaupt was.

Floris keek hem na. “Wauw”, mompelde hij. “Dat was bizar”. Hij liet zich in het zand zakken en hield het amulet weer omhoog. Zou hij er dingen aan kunnen vragen? Wensen kunnen doen?

Voorzichtig fluisterde hij: “Chocomelk en ...cake?” Maar de amulet bleef stil. Geen zoem, geen licht, niets. Floris grinnikte. Nou ja, een poging waard.

Toch wist hij één ding zeker: dit amulet had hem net goed geholpen. Jan zou voorlopig geen ruzie meer zoeken. De zon zakte langzaam richting de horizon en de lucht kleurde oranje. De wind was gaan liggen. Het was tijd om naar huis te gaan – met een geheim in zijn zak, en een wonder om zijn hals.

De kist met schatkaart nam hij mee. Hij had zijn trui om de kist gedaan, hij hoopte dat hij ongezien naar huis kon gaan.

Floris nam afscheid van de konijnen en liep richting zijn huis. Hij was van plan om de kist aan zus Fleur te geven, maar zonder amulet of schatkaart. Helemaal ongezien werd hij niet. Het was weer meneer De Groot die hij vlakbij het huis tegen kwam. Floris zei helemaal niets dit keer. “Aan de kant”, schreeuwde De Groot weer. Maar er kwam meer: “Die kist is niet van jou. Wat er in zit brengt ongeluk. Gooi het weer terug in zee”, aldus de boze buur-buurman.

08. Weer thuis en op school

Eenmaal thuis leek de wereld weer normaal. In de keuken stond Floris' moeder bezig met het avondeten en in de woonkamer was Fleur druk in de weer met haar games. ‘Sims,’ speelde ze. Floris wierp een vluchtige blik op zijn eigen verwaarloosde Playstation – hij had al veel avonturen buiten beleefd en voelde zich meer thuis in de natuur dan op een Playstation.

Hij hield de kist, de amulet (dat inmiddels nog steeds geen licht of geluid meer van zich gaf) en de mysterieuze schatkaart (die hij nog steeds niet helemaal begreep) dicht bij zich. Hij besloot de kist aan Fleur te geven – maar zonder de bijzondere inhoud: het amulet en de kaart waren te waardevol en te geheim voor anderen.

Thuis wilde hij er niet over praten, want wie zou hem geloven dat zijn avonturen begonnen met een kist die uit zee was opgedoken?

Bovendien, als meneer De Groot al zijn waarschuwingen uitsprak, konden anderen wellicht ook slechte bedoelingen hebben.

De volgende schooldag trok de amulet toch de aandacht van andere kinderen. Fluisterend verspreidden geruchten zich door de gang:

“Die moet echt duur zijn”.

“Waar heb je die gekocht”.

“Kun je er mee toveren?”

Floris bleef er mysterieus over en hield de antwoorden voor zichzelf. Terwijl hij naar zijn lessen ging, bleef zijn hoofd vol vragen over het amulet en de schatkaart. Was dit het begin van een gevaarlijk avontuur? Of zou het hem juist beschermen? Voor nu bleef hij afwachten. Jan de vechtersman was niet op school trouwens. Volgens de juf was hij op fietsvakantie. Floris moest luidop lachen in de klas toen juf dat zei en dat mocht niet van juf. Hij lachte omdat hij immers Jan weggestuurd had op de fiets in de duinen. Floris moest één uur nablijven.

09. De juf en het Zweigende Eiland

Toen de andere kinderen de school hadden verlaten bleef Floris alleen over in de klas. Hij moest meekomen met juf op het kantoor. Ben ik hier vanwege Jan, vroeg Floris? “Jan heb je geen last van. Voorlopig”, zei juf. “Ik wil je spreken over iets dat veel belangrijker is.”

De juf liep naar haar bureau en haalde een oud leren boek tevoorschijn. “Dit mag je eigenlijk niet zien,” zei ze, terwijl ze een bladzijde opensloeg met een oude, met de hand getekende kaart. “Maar ik geloof dat jij iets hebt gevonden waar ik al heel lang naar op zoek ben. Het Zwijgende Eiland.”

Het Zwijgende Eiland verschijnt alleen bij eb. Een plek waar niemand over praat, waar iets kostbaars verborgen ligt. Iets wat ooit van mij was. Of van mijn familie. Die kaart van jou...Ik denk dat die de weg wijst”.

Ze gaf Floris een velletje papier met een tekening die leek op een luchtfoto, maar dan ouderwets en met potlood getekend. “Vergelijk deze met jouw kaart. Als de lijnen overeenkomen, dan weet je dat het klopt”.

Floris keek naar de tekening. Zijn hart begon sneller te kloppen. Alles leek opeens met elkaar verbonden: de kist, het amulet, De Groot...en nu ook de juf.

“Waarom geeft u dit aan mij?”, vroeg hij, achterdochtig. De juf glimlachte strak. Laten we zeggen dat jij toegang hebt tot iets waar ik dat niet meer heb. De kinderen geloven je, de volwassenen letten niet op jou. Maar mij...mij zouden ze tegenhouden”. “Dus u wilt dat ik het eiland op ga?” “Ik wil alleen weten wat je vindt. En misschien,” ze boog zich dichterbij hem toe, “breng je mij wat er ligt. Dan maken we er samen wat moois van. Jij en ik”.

Floris voelde ineens dat het avontuur gevaarlijker werd dan hij aanvankelijk had gedacht. Maar ook belangrijker. Hij wist dat hij het niet alleen kon doen. Fleur moest mee. En misschien...moest hij de amulet beter leren begrijpen. Voordat het te laat was.

Floris had het idee om de herinneringen van de juf, met behulp van het amulet, te beperken. Floris graaide de amulet onder hemd vandaan en hield de amulet met twee handen vast. “Zeg, wat doe jij?”, zei juf. De amulet maakte een zoemend geluid. Het licht ging schitteren. Floris wist: nu moest hij toeslaan. “Juf weet helemaal niets meer van het gesprek vanmiddag tussen ons. Er is nooit over een amulet of schatkaart gesproken”. En inderdaad: daarna wist juf niets meer van hun gesprek. Het had gewerkt! En Floris had nu veel meer informatie over het zwijgende eiland waar juf niks van wist. En ze herinnerde zich bijna niets meer van hun gesprek.

“Wat doe jij hier nog,” zei juf? Verbaasd omdat Floris nog steeds op school was. “Ik moest nablijven. Kan ik nu naar huis?” “Natuurlijk” zei juf.

Juf sloot de boel af en ging ook naar huis. Het vreemde was dat ze steeds aan het Zwijgende Eiland moest denken. Misschien te lang gewerkt, dacht ze. Gaat vast wel voorbij.

10. Griend (deel 1)

Eénmaal thuis ging Floris zo snel hij kon een beker limonade drinken, en liep daarna de trap op naar zijn kamer.

Floris zat op zijn bed met de twee kaarten naast elkaar: de oude tekening van de juf en zijn eigen schatkaart. Eerst dacht hij dat het om twee verschillende eilanden ging, maar nu zag hij het ineens. De contouren, de kromming van de duinen, zelfs het kleine meertje in het midden – het was Griend. Maar dan...wat was het Zwijgende Eiland?

Hij herinnerde zich de woorden van de juf: “Het verschijnt alleen bij eb”. En iets anders dat ze gezegd had, bleef in zijn hoofd hangen. “Iets wat ooit van mij was”. Wat wist zij van Griend wat hij nog niet wist?

Hij dacht terug aan het moment dat hij de kist vond. Aan het zachte gezoem van de amulet, net voor het licht uitging. Misschien had hij toen pas een deel van het geheim ontdekt. Misschien verbergt Griend méér dan hij dacht. Iets ouds, iets vergeten.

Er was maar één manier om erachter te komen. Hij moest naar Griend. Nu nog niet, maar spoedig. Juf wil de schat natuurlijk zelf houden.

11. Fleur is jarig

De zon scheen zacht door het keukenraam, precies op de plek waar Fleur haar cadeautjes stond te bekijken. Haar ogen glinsterden van blijdschap. Fleur was jarig en voelde zich voor het eerst écht acht. In haar nieuwe jurk – een cadeau van moeder – draaide ze trots een rondje voor de spiegel. De stof ritselde zacht en glansde alsof het een jurk uit een prinsessenfilm was. “Je bent net een jonge dame”, zei moeder, en Fleur bloosde van trots. Maar het mooiste moment moest nog komen.

Floris liep naar de woonkamer met iets achter zijn rug verstopt. “Tadaa!” zei hij, en de gevonden schatkist voor zich neer. Fleur keek verbaasd.

“Voor mij? Floris knikte. Haar ogen werden groot toen ze zag wat erin lag: een barbiepop met knalgroen haar. “Groen haar!” riep ze. “Wat gaaf!”

Floris moest lachen. “Je hebt al poppen met zwart, blond, rood en zelfs paars haar. Maar nog geen groene.” Ik vind haar geweldig”, zei Fleur terwijl ze de pop optilde. “Ze ziet eruit alsof ze in een sprookje woont”.

“De kist mag je ook houden”, zei Floris. “Maar ik zou hem wel gewoon in huis laten staan. Je weet maar nooit”. Fleur knikte plechtig, alsof ze begreep dat er iets bijzonders aan de kist was – en dat was er ook.

Maar het mooiste vond ze misschien wel het gedicht. Floris haalde een zorgvuldig gevouwen briefje uit zijn broekzak, kuchte even en las toen voor:

Fleur, mijn zusje met pit en kleur,

Soms een draak, maar nooit een zeur.

Ik geef je iets, dus luister maar:

Een cadeautje, speciaal voor jouw

Verjaardag dit jaar.

Fleur glimlachte breed. Ze gaf Floris een stevige knuffel. “Dank je”, fluisterde ze. “Dit is de leukste verjaardag ooit.”

Moeder stond in de keuken en glimlachte mee. Ze had ook een gedicht voor Fleur, maar dat was toen nog een verrassing.

Een paar dagen geleden zou ze de prullenbak legen, en zag een verfrommeld briefje. Ze was benieuwd wat erop stond en vond daarin Floris’ zijn eerste gedicht. Tijd om hem een poets te bakken.

Moeder had ook een gedicht. Fleur wist dat maar Floris niet. Toen moeder de prullenbak zou legen, zag ze een briefje met het eerste gedicht van Floris. Floris was een grapjas, nu zou ze hem een poets bakken. Ze liet Fleur het gedicht lezen.

Eerst was Fleur een beetje kwaad, maar later vond ze het ook grappig. Na het oplezen zijn nieuwe gedicht vervolgde moeder met:

Fleur je bent een zeur

Met een slecht humeur

En je vieze geur

En je past niet door de deur

‘Ze schudde lachend haar hoofd. “Jongens blijven jongens”, mompelde ze. Maar ergens, diep vanbinnen, was ze trots. Op haar zoon. En hoe hij haar dochter vandaag had laten stralen.

Floris schrok zich enorm! Hij werd helemaal rood van het blozen. Hij vond het grappig gedichtje, maar zou het nooit voorlezen! Nu pakten ze hem terug. “Alleen zeur klopt” zegt Fleur. Nu moesten ze alle drie lachen.

‘s Avonds aten ze patat met appelmoes en een kroket. “Feest eten”, zei moeder. ‘s Middags hadden ze al een slagroomgebak gehad met spoetnik. Ken je dat? Spoetnik?

12. Fleur geeft een feestje

Een dag later, op de vrije woensdagmiddag, gaf Fleur een kinderfeestje: nog meer cadeaus, meer gebak, meer limonade. Floris was er ook bij. Soms maakten ze ruzie, dat was zo. Maar diep vanbinnen voelde Floris zich de grote broer. En de beschermer van zijn zusje. Degene die haar zou helpen – of ze dat wilde of niet. En toen moest hij weer lachen. Want dat kleine draakje van een zusje? Die kon zichzelf prima redden.

Floris was ook in gedachten over de amulet. Misschien kan ik de amulet af en toe gebruiken, dacht Floris. Maar waar precies? Dat wist hij nog niet. Het leek erop dat het magische voorwerp maar één keer per dag werkte. Misschien. Dat moest hij nog uitproberen. En dat maakte het lastig – want hoe kies je het juiste moment, als je niet weet wat er nog op je pad komt?

Het feestje van Fleur was inmiddels in volle gang. De woonkamer rook naar zoete limonade, kruimelige cake en iets van chocoladevla. Er waren slingers opgehangen met “Hoera!”, erop en ballonnen die zachtjes tegen het plafond wiebelden.

Dorien was er – Fleur kende haar van blokfluit les. Moeder werd soms gek van dat gefluit. Alleen op haar kamer mocht ze oefenen., met de deur dicht. Hilda was er ook. Die zat bij Fleur in de klas. En Jeroen, die bijna net zo nieuwsgierig was als Floris zelf.

Hij bleef maar vragen stellen over de geheimzinnige kist die Fleur op haar verjaardag had gekregen. Maar Floris hield zich op de vlakte. Er waren dingen die hij niet zomaar kon delen. Tot slot was Mia er ook. Floris wist eigenlijk niet precies waar Fleur haar had ontmoet. Niet op school, dat stond vast. Mia zat op een andere school, kreeg extra hulp met leren, en was wat ouder dan Fleur. Maar ze was superlief, altijd vriendelijk, en deed haar uiterste best om erbij de horen. En dat deed ze, vandaag hoorde iedereen erbij.

Ze speelden samen het spel ‘Regenwormen’, een dobbelspel dat Fleur die dag had gekregen. Mia won het eerste potje met een gelukzalige lach, en bij het tweede spel was het Hilda die juichend overeind sprong.

Floris had zijn amulet die dag nog niet aangeraakt. Het ging als een zwaar geheim om zijn nek, verborgen onder zijn shirt. Toch voelde hij het – de kracht, de bescherming. Alsof hij een schild droeg.

En toen, ergens tussen de taartkruimels en het dobbelgelach, voelde hij het kriebelen. De dwang om naar buiten te gaan. Naar zijn vrienden.

Na het eten besloot hij naar de duinen te gaan. De zon zakte al een beetje, maar er was nog genoeg licht. Hij moest de konijnen zien. En hij was benieuwd hoe het ging met Kip, Kop en de kleintjes. En dat was maar goed ook. Want ze hadden hem nodig. Dringend.

13. Konijn in de val

Het was alsof Floris het van tevoren had geweten. Hij rende – echt rende – de duinen in. Zijn schoenen stoven zand op bij elke pas.

De wind blies zacht over het helmgras en de lucht rook naar zee. Maar bij het bekende hol van de konijnen was niemand.

Onder de duinen hadden ze ooit een slim gangenstelsel gegraven, met meerdere ingangen en uitgangen, een soort konijnenfort, veilig en goed verstopt. Floris keek rond, zijn hart klopte sneller. Hij streek zijn hand door zijn haar, alsof hij zichzelf daarmee moed gaf. Toen draaide hij zich om, richting zee. Daar, in de verte, zag hij iets bewegen.

Een groepje konijnen. Ze stonden dicht bij elkaar, gespannen, alsof er iets mis was. Floris kwam dichterbij en voelde het meteen: paniek. Toen zag hij het pas goed. In het gras lag een klein konijn. Vast in een metalen val. Het was Keb, één van de drie kleintjes. Hij piepte zachtjes van de pijn.

Floris knielde neer. “Rustig maar kleintje”, fluisterde hij. “Ik ben er al.” De klem zat strak. Te strak. Hij probeerde met beide handen de val open te wrikken, maar het lukte niet. Zijn vingers gleden weg op het metaal. Hij voelde de paniek opkomen. Keb keek hem aan, zijn oogjes dof van het schrikken. En toen dacht Floris aan zijn amulet. Die had hij vandaag nog niet gebruikt...

Floris voelde het gewicht van de amulet op zijn borst. Zijn vingers gleden onder zijn shirt en sloten zich om het koele metaal. Een rilling trok langs zijn rug. Was dit het juiste moment? Had hij de amulet al eerder per ongeluk geactiveerd? Nee, de amulet voelde nog ongebruikt. Hij kneep zijn ogen even dicht, dacht aan Keb, aan de pijn, aan de angst in het kleine lijfje. Toen fluisterde hij: “Help me.”

De amulet begon te gloeien. Niet fel, maar warm. Zacht. Als een zonnestraal door een wolk. Een lichte trilling ging door zijn hand heen, alsof het sieraad antwoord gaf. Floris richtte zich weer op de val en legde zijn handen opnieuw op het metaal. Hij voelde kracht in zijn armen stromen. Niet spierkracht, maar iets anders – alsof hij precies wist hoe hij de val open moest duwen, waar het zwakke punt zat.

Hij drukte –

Klik.

De klem schoot los. Keb spartelde, schudde met zijn achterpootje, maar kon nog net opstaan. Floris tilde hem voorzichtig op en legde hem in zijn armen. Het konijn beefde, maar was vrij. De andere konijnen kwamen dichterbij, hun neuzen bewogen snel, zacht snuffelend. Het licht in de amulet doofde. Uit. Leeg. Alsof het diep in slaap was gevallen. “Dank je,” fluisterde Floris, al wist hij niet zeker of het hem had gehoord.

Hij keek op naar de duinen, de ondergaande zon, kleurde de lucht goud en roze. “Keb is veilig,” zei hij zacht tegen de groep.

“We moeten naar een veilige plek”, zei Floris zacht. “Naar jullie geheime hol, maar via een andere route. Deze kant is niet meer veilig.” De konijnen volgden hem zonder aarzelen, stilletjes, hun oren gespitst. Floris liep voorop, zijn schoenen zacht in het zand, terwijl het avondlicht lange schaduwen wierp over de duinen. Iets was in hem veranderd – het was alsof hij wist waar hij moest zijn, alsof de amulet hem niet alleen kracht had gegeven, maar ook een beetje richting.

Ze bereikten een duin met een klein, verborgen kuiltje onder een struik. Eén van de uitgangen van hun gangenstelsel. De konijnen doken erin, één voor één, tot alleen Floris en Keb nog buiten waren. Voorzichtig hurkte hij neer en liet het konijntje los bij de ingang. Keb keek hem nog één keer aan, met een blik die Floris niet zou vergeten – een mengeling van dankbaarheid en pijn. “Ik kom morgen kijken hoe het met je gaat,” beloofde Floris.

Hij bleef nog even zitten, terwijl de wind zacht door het helmgras streek. Zijn hand ging weer naar de amulet, dat koud en dof op zijn borst rustte. Geen gloed, geen warmte. De magie was op, voor nu. Maar het had gewerkt. Het *had* gewerkt.

“En toch was er iets wat hem knaagde,” Wie had de val gezet? En waarom? “Wie zette vallen in een beschermd duingebied – zo maar, zonder waarschuwing?”

Floris stond langzaam op. Hij moest terug naar huis. Het werd kouder, en zijn moeder zou zich zorgen maken. Maar terwijl hij over het zand liep, wist hij één ding zeker: Dit was nog niet voorbij. Met een gemengd gevoel ging Floris weer naar zijn huis.

14. Konijnenpraat

Op een dag, zoals wel vaker ging Floris bij de konijnenfamilie kijken. Floris hurkte neer in het zand, vlakbij de vijf konijnen. Floris zag ze in de verte al rondhuppelen. “Bedankt dat jullie me de weg wijzen,” zei hij zacht. Kip spitste zijn oren. “Graag gedaan, Floris. Floris schrok. “Wacht eens...Heb je dat net echt gezegd?” Kop giechelde. “Natuurlijk. Je draagt de amulet toch?” Floris keek naar het sieraad dat om zijn nek hing. Het gloeide heel zwak, bijna onzichtbaar.

“Maar...eerder begrepen jullie me alleen een beetje. Nu praten jullie echt!” Kop knikte ernstig. “De amulet leert. Hoe sterker jouw band met de dieren, hoe helderder de taal wordt. In het begin vang je flarden op. Maar nu... nu hoor je ons echt.”

Floris keek hen met grote ogen aan. “Dus... als ik de amulet vaker gebruik, kan ik met nog meer dieren praten?” “Misschien,” zei Kip met een knipoog. “Maar alleen als je goed luistert. Begrijpen komt vóór spreken.”

15. Sporen in het zand

De ochtend nadat Keb gewond raakte werd Floris vroeg wakker. Het huis was nog stil. Alleen in de verte klonk het zachte getik van een kraai die op het dak landde. Hij schoof zijn dekbed opzij, trok een warme trui aan en glipte op zijn tenen naar beneden. Zijn moeder sliep nog, en Fleur... die lag waarschijnlijk diep onder haar dekens, moe van het feestje.

Floris pakte een stuk brood uit de trommel, propte het in zijn mond en liep naar buiten. De lucht was fris en blauw, met een paar vroege wolken die als slierten over het wad trokken. In zijn zak voelde het koord van de amulet. Het hing daar weer: koud, slap. Geen teken van leven.

In de duinen was het stil. Geen wind, geen stemmen, alleen het zachte ritselen van een merel tussen de struiken. Floris liep met vaste pas naar het hof naar het van de konijnen, waar hij gisteren Keb had achtergelaten.

Tot zijn opluchting zag hij meteen activiteit. Kip stak haar kop uit de struiken, gevolgd door Kop Ze bewogen zich snel naar hem toe, hun ogen groot en alert.

“Hij leeft nog, zei Kip. “Maar hij heeft pijn”, piepte Kop. “En we zijn bang. “Floris knielde neer. “Waarvoor,” vroeg hij zacht? Kab en Kub kwamen nu ook tevoorschijn, zijn neus trilde. “Er zijn sporen, mensenvoeten. Niet van jou. Ze waren hier vannacht.”

Floris voelde zijn hart bonken. Hij keek om zich heen, en toen zag hij ze. Afdrukken in het zand, nog vers. Grote laarzen, diep in de grond gedrukt. Ze liepen tot vlakbij het hol en verdwenen daarna weer richting de duinen. Iemand was hier geweest. Iemand die wist van de konijnen.

“Ik volg ze,” zei Floris vastbesloten. Kip keek hem geschrokken aan. “Maar je bent alleen!” Floris knikte. “Niet helemaal. Ik heb jullie.”

Hij keek op naar de duinrand. De voetsporen gingen die kant op. Hij wist wat hij moest doen: eerst Hilda halen. En misschien Fleur. Ook al zou ze mopperen. Dit werd te groot voor hem alleen.

16. De man met de laarzen

Floris kneep zijn ogen samen tegen het zonlicht dat over de duintoppen viel. De voetafdrukken waren diep, zwaar – iemand met stevige laarzen, misschien zelfs met gereedschap. Hij volgde het spoor, één voet voor de ander, terwijl zijn hart sneller klopte.

De sporen kronkelden door het duinlandschap, soms verdwenen ze even in het gras, dan doemden ze plots weer op in het zand. Floris liep steeds verder, tot hij bij een kleine open plek kwam tussen twee hoge duinen. Hier bleef hij stilstaan. Er was iets...

Hij hurkte. In het zand lagen niet alleen voetsporten, maar ook een half ingegraven houten kistje. Er zat een touw aan vast, en het leek alsof er iets was uitgehaald. Naast het kistje lag – tot zijn schrik – een tweede val. Nog niet gespannen, maar klaar om neergezet te worden.

Floris' adem stokte. Dit was geen toeval. Iemand wilde bewust dieren vangen. Of erger.

Net toen hij zich weer rechtop wilde duwen, hoorde hij iets kraken achter zich. Hij draaide zich razendsnel om – en daar stond hij.

Een man, grote jas, bruine broek, dikke laarzen. In zijn hand een metalen val. Zijn gezicht was half verborgen onder een pet, maar Floris zag meteen dat hij niet vriendelijk keek.

“Wat doe jij hier,” bromde de man? Floris wist niet wat hij moest zeggen. Zijn keel was ineens kurkdroog. Hij probeerde stoer te klinken. “Dit is beschermd gebied. Je mag hier geen vallen zetten.” De man snoof. “Ik zet neer wat ik wil. Er zitten hier beesten die het land verstoren. Gravers. schade aan de duinen.”

Floris voelde woede opborrelen. “Je hebt een jong konijntje verwond! Keb!” De man keek hem strak aan. “Dieren zijn dieren, jongen. Die begrijpen niets van regels. Jij wel. En nu: verdwijn.” Floris deed een stap achteruit. Hij voelde de amulet tegen zijn borst, nog altijd koud. Geen hulp op dit moment. “Je mag dit niet doen.” Herhaalde hij, iets zachter. De man zette een stap naar voren.

Hij hoorde de man hem niet volgen, maar bleef toch doorrennen, tot hij zeker wist dat hij uit het zicht was. Boven op een duintop draaide hij zich om. De man was verdwenen. Maar het kistje... die val... de woorden van de man... Floris wist genoeg.

Dit ging niet alleen over één val. Dit was iets groters. Iemand probeerde de natuur schade toe te brengen. Of zocht iets. Iets *waardevol*s.

17. Hilda geloofd hem meteen

Floris stoof het huis binnen, zijn wangen rood van de wind en van opwinding. Zijn moeder was in de keuken en keek op van haar krant. Jongen, waar ben je geweest zó vroeg?" "Even wandelen," mompelde Floris. "Ik ga naar Hilda, oké? Zijn moeder keek hem onderzoekend aan, maar knikte. "Vooruit dan maar. Fleur slaapt nog."

Floris fietste zo snel hij kon door het dorp. Bij het huis van Hilda gooide hij zijn fiets tegen de heg en belde aan. Binnen een paar tellen stond ze in de deuropening, haar haar nog slordig, een boterham in haar hand. "Wat doe jij hier al zo vroeg?", vroeg ze verbaasd. "Ik moet je iets laten zien," zei Floris. "Iets belangrijks. Het gaat om de konijnen...en om een man in de duinen."

Hij vertelde snel wat er was gebeurd: over Keb, de val, de sporen, het kistje en vooral de man die hem had weggestuurd. Hilda luisterde gespannen, haar brood onopgemerkt in haar hand bevroren. Toen hij klaar met vertellen, knikte ze. "We moeten terug. Nu. Voor die man meer kwaad doet."

Floris keek haar opgelucht aan. "Dus je gelooft me?" "Tuurlijk. Jij verzint dit niet zomaar. En ik heb al eerder gedacht dat er iets niet klopte in de duinen."

"Ze trok haar jas aan, riep naar haar moeder dat ze even wegging, en samen renden ze naar hun fietsen. Onderweg vertelde Hilda over een oud verhaal dat haar opa ooit vertelde. Iets over smokkelroutes door de duinen. Verborgene spullen uit een tijd van oorlog en geheimen. Ze had het altijd als een fabeltje gezien.

"Maar wat als die man...iets zoekt?" vroeg ze. "Of iets wil beschermen dat daar niet hoort," antwoordde Floris. Het was windstil toen ze bij het open duin kwamen. De voetsporen waren nog zichtbaar. Floris wees naar het kistje. "Daar is het." Maar het kistje was nu leeg. De val was weg. "Te laat," fluisterde Hilda.

Ze keken elkaar aan. De zon stond nu hoog boven hun hoofden. Er klopte iets niet. En de man was nog in de buurt – daar waren ze zeker van.

18. Fleur heeft zo haar eigen ideeën

Toen Floris en Hilda terugkwamen, stond Fleur al op hun te wachten bij het tuinhek. Haar armen over elkaar, wenkbrauwen omhoog. “En waar waren jullie zó geheimzinnig naartoe?” vroeg ze, met een toon die net tussen nieuwsgierig en geïrriteerd hing.

“Duinen,” zei Floris kort. “Er is iets aan de hand. Grote mensenproblemen. Je hoeft er niks mee. “Dus juist wél,” zij Fleur meteen. “Als jij zegt dat ik me er niet meen hoeft te bemoeien, is het meestal iets spannends.” Hilda grijnsde. “Ze heeft een punt.”

Zuchtend vertelde Floris het hele verhaal opnieuw. Fleur luisterde zwijgend. Pas toen hij bij het lege kistje kwam, begon ze op en neer te wiebelen op haar tenen.

“Heb je iets van dat kistje meegenomen?”, vroeg ze. “Nee,” zei Floris. “Het was leeg,”. “En die val was ook weg. Alles is opgeruimd.”

“Maar niet schoon,” zei Fleur. Er is vast iets achtergebleven. Misschien een stukje touw, een krabbeltje in het hout, iets wat hij over het hoofd zag. “Wat bedoel je” vroeg Hilda?

Fleur liep naar binnen, kwam terug met een vergrootglas en een notitieboekje. “We gaan kijken met zorg en oog voor detail. Zoals in de detectiveboeken. Sporen zeggen vaak meer dan je denkt.”

Floris rolde met zijn ogen. “Je bent niet Sherlock Holmes, Fleur.” “En jij niet de baas,” kaatste ze terug.

Tien minuten later stonden ze opnieuw op de plek waar het kistje had gelegen. Fleur ging meteen op haar knieën. Na een paar minuten zei ze: “Hier. Kijk.” Ze hield iets omhoog. Een stukje papier, half onder het zand. Het was vochtig, maar er stond nog iets op te lezen: een getekend symbool. Rond, met een ster erin, een aan de rand een halve maan.

Dat heb ik eerder gezien,” fluisterde Floris. Zijn vingers gleden naar de amulet onder zijn trui. Hilda’s ogen werden groot. “Wacht...Dat lijkt op het patroon aan de binnenkant van jouw amulet!” Ze keken elkaar aan. Wat was dit? Een toeval? Of een spoor? Fleur stond op, met het papiertje stevig tussen haar vingers. “Jongens...wat als die man hetzelfde zoekt als wij?”

19. De man met het sterren-symbool

Thuis legde Fleur het gevonden papiertje voorzichtig op tafel. Het was nog licht vochtig van de ochtenddauw, de randen gekreukt, een paar zandkorrels kleefden aan het oppervlak. Floris haalde de amulet onder zijn trui vandaan en legde het ernaast. De overeenkomst was onmiskenbaar. Hetzelfde sterpatroon. De halve maan.

Alleen stond er op het papiertje nog extra’s: een kring van kleine stippen rondom het symbool, als een sterrenhemel. “Wat als dit een kaart is?” fluisterde Hilda. “Of een soort code?”

Fleur pakte een atlas van de Waddenzee. “Misschien verwijzen die stippen naar eilanden? Of geheime plekken tussen de eilanden...” Ze zochten zwijgend, ieder in gedachten. Maar niets leek meteen te passen.

Floris verbrak de stilte. We moeten meer te weten komen over die man. Hij droeg geen uniform, geen werk jas of iets herkenbaars. Hij was...gewoon. Maar hij wist precies wat hij deed.

Hilda knikte. “Misschien weet de boswachter iets. Of meneer De Groot, die altijd alles over het dorp weet. “Of,” zei Fleur langzaam, “We zoeken het zelf uit. Kijken of hij nog ergens rondhangt.” Floris keek haar verbaasd aan. “Wat bedoel je?”

“Ik zag vanmorgen iemand in de verte praten bij het schuurtje achter de oude vuurtoren,” zei Fleur. “Daar woont niemand. Maar soms zie je daar ’s avonds licht.”

Hilda knikte langzaam. “Die plek is stil, verlaten... maar vroeger stond er een wachttoren, toch?” “En hij had een kistje bij zich,” herinnerde Floris zich. “Misschien komt hij daar terug.” Ze keken elkaar aan. Het besluit viel zonder woorden.

Ze zouden het onderzoeken. Niet midden in de nacht – maar bij schemering. Als het nog licht genoeg was om te zien, maar donker genoeg om ongezien te worden. Wanneer de eerste sterren zouden verschijnen.

20. Het schuurtje

Die middag trokken ze stiekem hun jassen aan, namen een verrekijker en een kladblok mee, en liepen om via de achterpaden, langs de rietvelden en kleine greppels richting de oude vuurtoren. De zon zakte traag achter de duinen toen de drie vrienden zich een weg baanden door het hoge gras. De lucht kleurde koper en lavendel. Alles was stil, op het ruisen van de zee na. Ze hadden hun zaklampen thuisgelaten. Te opvallend.

“Daar is het,” fluisterde Hilda, terwijl ze naar het oude schuurtje wees. Het stond verscholen tussen struiken, op een plek waar nauwelijks nog iemand kwam. De vuurtoren achter hen was al lang niet meer in gebruik.

Floris hurkte neer. “Wacht. Daar – zag je dat?” Er gleed een zwak licht over de binnenkant van de houten deur. Iemand was binnen.

Ze kropen dichterbij, tussen de struiken door. Fleur kneep Floris even in zijn arm. “Luister... Er is een kelder,” fluisterde Hilda. “Of een luik. Dat wisten we niet.”

Ze lagen nu vlak bij de muur. De planken waren oud, vol kieren. Floris boog zich naar een spleet en keek naar binnen. Een man stond gebogen over een tafel. Op die tafel lag een open kistje, vol met perkamenten, glimmende stenen en... een tweede amulet.

Floris verstijfde. Het leek exact op het hunne. “Dat is hem,” fluisterde hij. “De man van het strand.” Fleur trok hem voorzichtig terug. “Wat doet hij met al die spullen?” “Ik denk...” begon Hilda, ik denk dat hij op zoek is naar hetzelfde als wij. Maar hij heeft meer informatie.”

Plotseling draaide de man zich om. Hij liep naar een hoek, haalde een metalen staaf tevoorschijn – als een soort staf – en tikte hiermee tegen de amulet. Een helder, blauwachtig licht vulde de ruimte. Ze deinsden achteruit. “Weg hier,” fluisterde Fleur. “Voor hij ons merkt”.

Ze kropen terug richting de duinen, hun hart bonsde in hun borst. Achter hun doofde het licht. En de deur van het schuurtje kraakte langzaam open.

21. De blauwe gloed

Ze holden tot ze de eerste duinen bereikten, ademend in korte schokkerige teugen. “Hij zag ons niet, toch?” vroeg Floris, terwijl hij over zijn schouder keek. Fleur schudde haar hoofd. “Ik denk het niet. Maar dat licht... dat kwam uit de amulet.” “Of uit die staf,” zei Hilda. “Misschien activeerde die iets. Een soort spreuk?”

Ze gingen zitten in het zand, verborgen achter helmgras. De lucht was nu bijna helemaal donker. Alleen het geritsel van vogels die zich klaarmaakten voor de nacht en het verre rollen van de zee vulden de stilte.

Floris haalde zijn eigen amulet uit zijn jaszak. Het voelde vreemd warm aan. Anders dan normaal. "Wacht," zei Hilda. "Kijk eens goed." Rond de randen van hun amulet zaten nu kleine, glinsterende stipjes. Net alsof op het papiertje. Ze waren er eerder niet geweest. "Het is geactiveerd," fluisterde Fleur. "Door dat andere amulet... of die staf." "Misschien als ze in elkaars buurt komen," zei Floris langzaam. "Dan reageren ze op elkaar." "Als dat waar is," mompelde Hilda, dan betekent het dat er nog meer van deze dingen zijn. En dat hij er al eentje heeft."

Een rilling trok door Fleur. Wat als hij meer weet dan wij? Wat als hij niet zoekt, maar al bijna gevonden heeft wat wij nog moeten ontdekken?" Ze staarden zwijgend naar de amulet. De stipjes flonkerden zacht.

"Wat doen we nu?" vroeg Hilda uiteindelijk. Floris keek op. Zijn ogen stonden vastbesloten. "We gaan terug. Niet nu – maar morgen, als hij weg is. We moeten dat schuurtje in. Zien wat daar ligt. Misschien is er een kaart. Of aanwijzingen. Of iets dat uitlegt waar die dingen vandaan komen." Fleur knikte langzaam. "Dan moeten we slim zijn. En voorzichtig." "Ik kan morgen eerder van school weg," zei Hilda. "Mijn moeder werkt tot laat." "En ik zeg gewoon dat ik bij jullie ga spelen," vulde Floris aan.

Ze spraken af bij het hek van de vuurtoren. Net voor zonsondergang. Terwijl ze zich weer richting het dorp begaven, glipte een gedachte onuitgesproken tussen hen door.

22. Het eiland stil

De volgende ochtend was het dorp stiller dan anders. Floris werd gewekt door het geluid van meeuwen en het zachte tikken van regen tegen het zolderraam. Geen schoolbel, geen fietsende kinderen in de straat.

Beneden stond zijn moeder met haar jas al aan. “Er is storm op komst,” zei ze terwijl ze naar buiten wees. “Het schoolgebouw is vandaag dicht. De veerboot vaart ook niet, dus alles ligt stil.” “Storm?” herhaalde Floris, terwijl hij naar het grijze gordijn van wolken keek. “Waarschijnlijk maar één dag, zei zijn moeder. “Maar het waait hard boven op de dijk. Blijf binnen, goed?” “Tuurlijk,” mompelde Floris, al dacht hij aan iets heel anders. Dit was hun kans.

Nog geen uur later zat hij bij Fleur en Hilda aan de keukentafel. Fleur had warme chocolademelk gemaakt, terwijl Hilda een extra sjaal om haar nek sloeg. “De storm is perfect,” zei Floris zacht. “Niemand is buiten. En hij zal daar ook niet blijven, in dat schuurtje. Veel te open.” “Dus vanmiddag?” vroeg Hilda. Fleur keek op de klok. Tegen die tijd trekt het misschien al iets weg. De wind is nu het sterkst.”

Ze spraken af om hun spullen te pakken: handschoenen, een schriftje, een potlood, en – voor het eerst – een klein oud fototoestel dat Fleur van haar opa had gekregen. “Misschien moeten we vastleggen wat we vinden. Voor het geval we iets niet mee kunnen nemen.”

Toen de middag kwam, waren de straten nog steeds leeg. De regen was gestopt, maar de lucht bleef zwaar. De wind joeg over de velden en liet bomen kreunen.

Ze glipten langs de achterweg naar de oude vuurtoren, de sjaals tot aan hun neus getrokken. Het schuurtje stond er nog altijd verlaten bij. Geen spoor van de man.

Hilda duwde voorzichtig tegen de deur. Die kraakte lichtjes open. Binnen rook het naar vocht en stof. De tafel stond er nog. Het kistje was verdwenen. Maar in een hoek... “Daar,” fluisterde Floris. “Dat luik.”

Fleur hurkte neer en haalde het zand weg dat deels over de rand lag. Een houten plank met een oud metalen ringetje kwam tevoorschijn. Met een laatste blik op elkaar – een mengeling van spanning en vastberadenheid – trok Floris het luik open.

Een koude luchtstroom blies hen tegemoet. Een stenen trap leidde naar beneden, de treden glibberig en scheef. “Laten we gaan,” fluisterde Hilda. Ze daalden af, één voor één, het duister in.

23. Onder de vuurtoren

De trap kraakte onder hun voeten. Iedere trede leek ouder dan het vorige, uitgesleten door jaren van wind, zand en misschien... voeten van mensen die hier eerder waren geweest.

Beneden wachtte een koude, rokerige stilte. De zaklamp die Floris uit zijn jaszak haalde, wierp een zwakke lichtbundel over de stenen vloer. “Het is groter dan ik dacht,” fluisterde Fleur.

De ruimte was rond, als een kelder onder een toren, met verweerde muren en houten balken die het plafond ondersteunden. Aan de muur hingen roestige oude haken, oude lantaarns en... een kaart.

“Daar!” riep Hilda zacht. Ze rende naar de muur en hield de lantaarn omhoog. De kaart was handgetekend. Geen gewone landkaart, maar een sterrenkaart – met symbolen, lijnen en een naam in sierlijke oude letters: De Linie van het Licht. “Dat is het patroon,” fluisterde Floris. “Het patroon van ons amulet.”

Naast de kaart stond op een houten tafel een boek. De kaft was van leer, de sluiting met koper bekleed. Fleur veegde het voorzichtig schoon. Op de voorkant stond slechts één symbool: de halve maan met het sterpatroon.

“Wat is dit?” Floris opende het boek. De bladzijden waren vergeeld, maar de inkt was nog goed leesbaar. “De Wachters van het Noorderlicht. Dragers van de amuletten. Elk eiland bewaart een sleutel. Elk symbool wijst naar een poort.”

Hilda keek op. “Wachters? Sleutels?” “En poorten,” zei Fleur langzaam. “Dat klinkt als... iets ouds. Groots. Verborgен.” Ze bladerden verder. Tekeningen van amuletten, allemaal net iets anders. Slechts één kwam exact overeen met die van hen. En daaronder stond één woord: Griend.

Floris' hart sloeg over. "Het begon daar," fluisterde hij. "Op Griend. Ons eiland." Plotseling klonk er boven hen iets. Een zachte klik. Ze hielden hun adem in. Iemand had het luik dichtgedaan. En toen voetstappen. Langzaam. Zwaar. Ze waren niet meer alleen.

24. De Sluiting

Ze staarden omhoog naar het donkere plafond boven de stenen trap. De voetstappen klonken nu zwaarder, alsof de onbekende langzaam over het luik uitliep... Of er iets op zette. "Zit... zit het op slot fluisterde Hilda? Floris liep snel terug naar de trap, twee treden tegelijk. Bovenaan duwde hij tegen het luik. Niets. Geen beweging. Alsof er iets zwaars op stond. "Dicht. Vast." "Wat nu?" vroeg Fleur. Ze stonden in het duister, hun adem dampte in de koude lucht. "Misschien is er nog een andere uitgang," zei Floris. "Iets verborgen."

Ze begonnen de muren af te zoeken. Hilda liet haar vingers over de steden glijden. "Kijk, zei ze na een paar minuten, hier is iets." In een hoek van de ronde ruimte zat een kleinere, lagere opening. Een oude houten krat, half verrot, stond ervoor. "Een tunnel?" vroeg Fleur.

Floris knielde neer en scheen met zijn zaklamp naar binnen. "Smal, maar het loopt door. En het lijkt niet ingestort." "Ik ga eerst, zei Hilda vastbesloten. "Jij bent de langste," zei Fleur. "Misschien toch beter als Floris..." "Precies daarom," onderbrak Hilda haar. "Als ik erdoor pas, kunnen jullie ook."

Met enige moeite kroop ze de tunnel in. De anderen volgden, één voor één, hun knieën schuivend over het vochtige zand. Na enkele minuten verscheen er vaag licht. De tunnel kwam uit... onder de duinen. Ze kropen omhoog en stonden plots weer buiten, achter een rij helmgras, ver van de vuurtoren.

"Die tunnel... dat moet eeuwenoud zijn," hijgde Floris. Fleur veegde zand van haar broek. "Maar wie deed het luik dicht? En waarom nu?" Ze keken terug naar de duin. De vuurtoren stak scherp af tegen de wolkenlucht. Geen beweging. Geen spoor van iemand. "Misschien, zei

Hilda langzaam, “was het een waarschuwing.” Of een val, dacht Floris, maar hij zei het niet hardop.

“We moeten terug naar dat boek,” zei Fleur plots. “We hebben maar één bladzijde gezien. Er kan nog meer instaan.” Floris knikt... Iemand die weet wat dit is?”

De wind joeg weer op. In de verte klonk het krassen van een kraai. Ze draaiden zich om en liepen langzaam terug naar het dorp – met meer vragen dan antwoorden. Maar één ding wisten ze zeker: Het begon op Griend. En het is nog lang niet voorbij.

25. De vorige Wacht

De volgende ochtend waaide de wind minder hard. Alleen het zachte ruisen van bomen en het gekwetter van vogels vulde de lucht. Alsof de storm nooit geweest was.

Floris, Fleur en Hilda wachtten tot hun ouders druk waren met boodschappen en klusjes. Toen glipten ze opnieuw richting de oude vuurtoren, gewapend met een rugzak, extra zaklampen en een plastic doosje voor spullen die ze misschien wilden meenemen.

Het luik zat niet meer vast. Voorzichtig kropen ze weer naar beneden, het koude steen onder hun voeten. De ruimte was nog precies zoals ze hem achtergelaten hadden.

“Hier,” zei Fleur. Ze opende het boek opnieuw en begon verder te bladeren. Op bladzijde vier zat iets tussen de bladzijden gevouwen: een brief, oud en vergeeld, maar nog goed leesbaar. Floris hield zijn adem in terwijl Fleur voorlas.

“Aan wie dit leest”. ‘Als jij dit boek gevonden hebt, dan is de tijd gekomen. De poorten openen zich enkel voor hen met zuivere bedoelingen. Mijn naam is Elbrich.

Ik was de Wacht van het Noorderlicht, hoeder van de eerste sleutel. Ik heb mijn taak volbracht, maar het duister roert zich opnieuw. Ik voelde het in de wind, in het zand. Iets of iemand zoekt wat verborgen moest blijven.'

'Vertrouw op de amulet. Het wijst de weg als het hart open is. Maar wees gewaarschuwd: niet alles wat oud is, is vergeten. En niet iedereen die zoekt, zoekt het goede.'

Ze staarden elkaar aan. "Elbrich," fluisterde Hilda. "De vorige wacht..."

"Wat bedoelt hij met de 'poorten'?", vroeg Floris. Fleur bladerde verder en vond een losse bladzijde achterin. Het was een tekening van een poort, half onder het zand, met stenen die glinsterden als sterren. Daaronder stond één regel. "Waar de maan het water raakt, opent zich de doorgang." "Dat moet een plek zijn," zei Hilda. "Een echte plek." "Maar welke?"

Floris voelde de amulet in zijn jas. Warm. Alsof het luisterde. "Misschien kunnen we het vragen," fluisterde hij. Fleur trok haar wenkbrauwen op. "Aan wie?" "Niet aan wie," zei Floris. Hij haalde de amulet tevoorschijn en hield het boven de kaart aan de muur. "Maar aan dit."

Op dat moment begon het sterpatroon zacht te gloeien. Eén stip op de kaart lichtte op. Niet Griend, maar een kleiner eiland. Nauwelijks zichtbaar op de kaart: Het Zwijgende Eiland.

26. De schaduw bij school

Die middag fietsten Floris, Fleur en Hilda terug naar huis. Ze hadden afgesproken eerst niets te vertellen over het Zwijgende Eiland.

Te veel mensen zouden het niet begrijpen. Of nog erger: hen proberen tegen te houden. Ze reden langs de school. Het gebouw was stil. Maar op het schoolplein stond iemand. Stil, rechtop. Met de rug naar hen toe.

"Iemand daar?" vroeg Floris zacht. De figuur draaide zich langzaam om. Het was de man met de staf. Zonder jas deze keer, maar met dezelfde donkere muts. Hen keek hen aan zonder iets te zeggen.

“Doorfietsen,” fluisterde Fleur. Maar toen ze dat deden, begon de man ook te lopen. Eerst langzaam, toen sneller. Ze traptten harder. “Links!” riep Hilda. Ze bogen af naar het pad langs het bos.

Ze hoorden zijn voetstappen niet, maar het gevoel dat hij hen volgde bleef. Toen ze bij de rand van het dorp kwamen, stopte Floris plotseling. “Wacht. Ik zie hem niet meer.” Ze keken om. Niets. Alleen het verlaten plein en het dek dat zachtjes klapperde in de wind. “Hij verdween,” fluisterde Fleur. Floris voelde aan de amulet onder zijn trui. Koud. Steenkoud. Hij had de magische krachten van de amulet een aantal dagen niet gebruikt. Hij dacht de amulet nog beter nodig te hebben. Niet vandaag, maar wel spoedig.

De vader van Floris en Fleur had een week vrijaf gekregen. Daarna moest hij weer olieboeren op de Noordzee. Er viel heel wat te vertellen. Floris vertelde over de schat en de amulet.

Hij zou binnenkort op reis moeten om de schat te vinden. “Hoe langer het duurt, hoe meer mensen weten dat jij de schatkaart hebt.

Wees voorzichtig met het gebruiken van de amulet!” sprak zijn vader. “Volgens de kaart moet je helemaal naar het oosten van het eiland. Vanaf daar kunnen we misschien een boot regelen”, sprak zijn vader. “Ik ga even bellen, ik ben zo terug”.

Even later: “Ik heb afgesproken met boer Teun, die woont in West-Terschelling. Morgen na school vertrekken we”, zei z’n vader.

Ze moesten vanaf Midsland (het midden van het eiland) naar West-Terschelling fietsen, want de auto stond bij de garage voor reparatie. Die was kapot.

De dag liep vrij rustig. Geen de heer De Groot, maar wel de moeder van Jeroen (van het verjaardagsfeestje) bij de deur. “Jeroen is hartstikke somber over een schatkaart die hij niet mag zien. Waarom mag dat niet?”

26. Hocus pocus

Die dag gingen Floris en Fleur weer naar school. Na school zou Floris met zijn vader naar boer Teun. Die had misschien een schip. Maar nu zat hij vast op school. Straf. Nablijven. En de juf? Niet zomaar een juf. De moeder van Jeroen Boos, schreeuwerig, en duidelijk uit op wraak.

Toen de bel om half vier klonk, had Floris al een plan. In plaats van in het klaslokaal te blijven, glipte hij weg. Richting de wc's. Hij dook het achterste hokje in en deed het op slot. Het rook er muf, maar het was veilig. Even.

Tot hij stemmen hoorde. De zware klap van wc-deuren die opengingen en dichtvielen. "Waar ben je!" riep de stem van de juf. "Ik zal je krijgen met je rotkaart!"

Floris hield zijn adem in. De juf controleerde hokje na hokje. Er was nog maar één over. Het zijne. "Als je denkt dat je me te slim af bent..." siste ze. Ze bonkte met een stok tegen de deuren. Floris wist dat hij niet kon blijven zitten. Misschien had ze wel een sleutel binnen handbereik.

Hij greep naar de amulet. Zijn vingers voelden het vertrouwde, koude metaal. Geen tijd om te twijfelen. Hij sloot zijn ogen, fluisterde.

"Ik wil weg van deze plek. Weg uit school. Naar huis. Nu." De amulet begon te gloeien. Er klonk een zacht gezoem, en een regen van glinsterend licht dwarrelde langs zijn wangen. En toen...

...was hij er nog steeds. Geen duisternis, geen flits. Geen verandering. Hij zat nog altijd in het wc-hokje. Of toch?

Floris spitste zijn oren. Hij hoorde de juf naast hem bonken. Sleutels rinkelden. Ze stak een sleutel in het slot – van het hokje waar hij net had gezeten.

"Boe! Nu heb ik je met je rotkaart," riep ze triomfantelijk. Maar het hokje... was leeg. Floris keek om zich heen. Hij zat in het hokje ernaast. "Het heeft wél gewerkt, beseft je. Maar niet helemaal goed. De amulet is verstoord. Of beïnvloed?"

Hij glimlachte. Een idee vormde zich in zijn hoofd. Als zij dacht dat ze kon toveren, dan kon hij dat ook. Hij opende het hokje zachtjes, sloop naar buiten, keek haar recht aan en riep: “BOE!”

De juf schrok zo hevig dat ze tegen de wastafel botste. Haar ogen vlamden van woede, maar haar gezicht was lijkleek. “Dit... dit is belachelijk!” gilde ze, en stormde overstuur de wc uit.

Dit was het einde van haar invalbeurt. De klas zou morgen vast een ander juf krijgen. Als die er was.

27. De tocht naar boer Teun

Floris haastte zich naar buiten. De zon stond al laag. Hij wist dat zijn vader op hem wachtte. “Waar blijf je nou?” riep zijn vader vanaf het tuinhok. “Ik moest... iemand laten schrikken,” zei Floris nog nahijgend. Zijn vader schudde zijn hoofd, maar zijn ogen twinkelden. “Kijk uit wat je doet, Floris. Je bent er wijs genoeg voor.”

De lucht boven Terschelling kleurde langzaam goudgeel terwijl Floris en zijn vader hun fietsen door de duinen stuurden. De wind kwam uit het westen, maar de bomen hielden haar tegen. De toeristische route, boven langs door de bossen, was niet de snelste – wel de mooiste.

Ze fietsten een tijdje in stilte, het ruisen van de dennen als achtergrondmuziek. Toen vroeg Floris: “Wie is boer Teun eigenlijk?” Zijn vader glimlachte. “Teun is bijzonder. Hij was ooit boer op het vasteland, in Friesland. Hij had een flink bedrijf, geloof ik. Maar op een dag ging het mis – een ongeluk met een trekker. Hij verloor een onderbeen. Floris keek op. “Echt waar?” “Ja, nu heeft hij een kunstbeen. Van titanium.” Zijn vader pauzeerde even. “Maar Teun is een doorzetter. Hij erfde een oude vissersboot op Terschelling en besloot te verhuizen. Sindsdien woont hij hier. Hij vaart nog af en toe uit. Niet vaak, maar als er iemand is die jou naar Griend kan brengen, dan is hij het.

“Praat hij Fries?” “Jawel. Maar ook Nederlands. Terschelling hoort officieel bij Friesland, maar de mensen hier spreken zelden Fries. Behalve als er iets te verdienen valt, dan verstaan ze alles.” Zijn vader grinnikte.

Toen ze bij de boerderij aankwamen, was het stil. Floris belde aan. Geen antwoord. “Zou hij het vergeten zijn”, vroeg Floris. Zijn vader haalde zijn schouders op. “We kijken wel even achterom.” Daar, in een schuurtje dat volhing met visnetten, gereedschap en de geur van zee, zat een man op een kruk. Zijn linkerbeen gleed glimmend onder zijn overall uit. Het was niet van vlees en bloed.

“Welkom,” klonk het warm. Boer Teun stond op. Willen jullie iets drinken? Bier, rum of wodka?”

“Doe maar niet,” zei Floris’ vader met een lach. “We zijn op de fiets.” “Dan zal ik het kort houden,” zei Teun, terwijl hij zich op de kruk liet zakken. “Een jongen van tien vindt een schatkaart én een amulet. Hij wil dat ik hem met de boot naar Griend breng omdat daar zogenaamd een schat ligt. Moet ik dat geloven, of is dit allemaal een sterk verhaal?”

Floris haalde de amulet onder zijn trui vandaan. Het glansde dof in het laatste licht van de middag. “Dit is ‘m. En de kaart is er ook, maar die laat ik liever niet slingeren. Er staan coördinaten op. Volgens mij ligt de schat vlakbij Griend. Maar er zit een raadsel aan vast. Dat moet ik oplossen. Ik vond het niet zelf... een familie konijnen wees me erop. Maar goed, dat klinkt misschien raar. Boer Teun grinnikte. Je bent in elk geval eerlijk. Dat helpt.”

Hij pakte het amulet voorzichtig aan. “Kun je hiermee toveren?” “Ik noem het wensen,” zei Floris. “Wat ik wens, gebeurt – meestal. Maar ik kan het maar één keer per dag gebruiken. Vandaag heb ik dat al gedaan.”

“Wat heb je gewenst?” Floris vertelde het verhaal van de inval-juf. Over hoe hij zich had verstopt in het wc-hokje, en hoe hij met behulp van de amulet ontsnapte. Dat het een beetje misging. En hoe hij haar uiteindelijk liet schrikken.

Teun knikte langzaam. “Duistere krachten, die juf. Dat voel ik. En jij, jij hebt meer. Maar wees voorzichtig. Zulke krachten trekken elkaar aan – of stoten elkaar af.”

Hij keek Floris onderzoekend aan. “Zou je niet gewoon kunnen wensen dat we met z’n drieën nu een bord warm eten voor onze neus krijgen? Dat zou mooi uitkomen.” Floris glimlachte. “Dat zou ik wel willen, maar ik kan de amulet vandaag niet nog een keer gebruiken. De wens voor vandaag is al geweest.” “Jammer”, mompelde Teun, terwijl hij opstond.

“Wie gaan er mee naar Griend?,” vroeg Teun. “Mijn zusje en ik,” zei Floris. “Is het vertrouwd om haar mee te nemen?” vroeg Teun zich af. “Het is gevaarlijker om haar niet mee te nemen,” zei Floris. Ook Floris zijn vader moest nu lachen. Hij zei: “ik moet morgen weer naar mijn werk.” “Kom mee, dan bak ik wat eieren. Morgen maken we plannen. Morgenmiddag varen we uit?” “Ja,” zei Floris.

Als de maan de horizon raakt.” “Om 17.00 uur ben ik met mijn boot ten oosten van het natuurgebied van Terschelling. Zorg dat je er bent,” sprak Teun.

Floris voelde het amulet rusten tegen zijn borst. Het leek iets warmer dan voorheen. Hij en zijn vader fietsten de snelste route weer naar huis. Floris was vooral in gedachten.

28. Voorbereidingen

De volgende ochtend was het nog donker toen Floris wakker werd. Buiten hoorde hij de wind door de bomen suizen. Hij tastte onder zijn trui naar het de amulet. Het voelde koel, maar niet meer ijskoud – alsof het aan het opwarmen was.

Beneden in de keuken aten Floris en zijn vader een bord warme pap, met kaneel en appel. Zijn vader moest zo weer naar zijn werk.

Zijn moeder had een stapel boterhammen gesmeerd, ondanks dat ze vroeg naar haar werk moest.

“Ik heb de rugzak alvast ingepakt,” zei zijn vader. “Een regenjas, extra trui, kompas en... een lunchpakket van mama. “En de amulet,” zei Floris zacht. Zijn vader keek hem even aan en knikte toen langzaam. “Fleur komt zo,” zei zijn vader. Fleur moest nog wakker worden, maar ze at gretig van de pap toen ze eenmaal beneden was. Ze droeg een spijkerbroek en schipperstrui: klaar voor de tocht. “Voor jou staat de rugzak ook klaar, Fleur. En een lunchpakket van moeder.” Fleur maakte een staartje in haar haar met een elastiekje. ‘Praktischer’, dacht Floris.

29. De tocht door het stille groen

De zon hing laag aan de hemel toen Floris en Fleur hun rugzakken opschudden en vertrokken. De kaart wees oostwaarts, en het oosten zou het worden.

Ze fietsen tot waar het pad ophield, toen begon de natuur. Hilda was er helaas niet bij. Zij had haar enkel verstuikt. Jammer, want zij had een belangrijke rol in dit avontuur. Geen huizen meer, geen auto's, alleen gras, duinen en stilte. Stilte zoals je die alleen op Terschelling ziet. Daar waar de wind fluistert en elk geluid lijkt te worden opgezogen door de lucht.

Floris hurkte even neer bij een oud konijnenhol. “Hier ergens...hebben we Dirkje vrijgelaten,” fluisterde hij. “Denk je dat ze nog leeft? Vroeg Fleur zacht.

Ze hoefde het niet af te maken. Een schaduw gleed tussen de struiken door, laag, soepel. En toen: twee glimmende oogjes en een zachte snuit.

“Dirkje! Riep Floris verrast. De das trippelde naar hen toe en snuffelde even aan hun schoenen. Ze was gegroeid sinds het voorjaar, maar nog altijd even vriendelijk. Ze snorde zacht, zoals alleen een das dat kan, en draaide zich dan om. Alsof ze zeggen wilde: *Kom maar, ik weet de weg.*

En zo begon hun tocht, diep het natuurgebied in. Door dichte berkenbossen en langs watertjes vol riet. Over zandheuvelds waar geen mens kwam, en door velden waar zelfs de wind haar adem inhield.

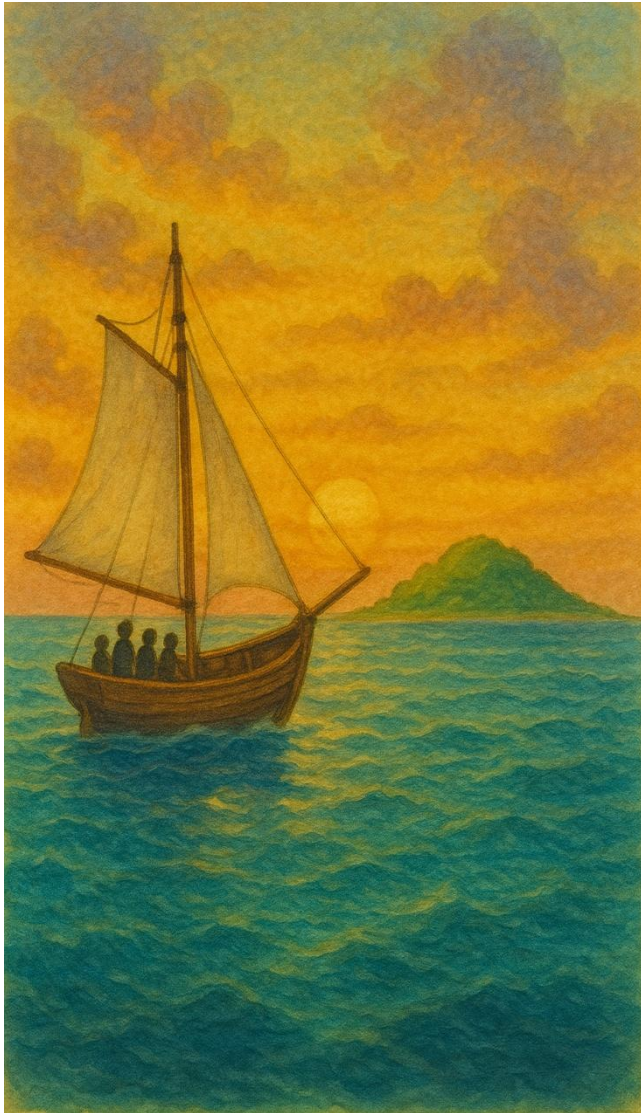
Dirkje kende elk paadje, elke modderige doorgang, elk veilig stukje grond.

Ze stopten pas toen de zee opdoemde aan de horizon. Het meest oostelijke puntje van het eiland. Daar waar de duinen dunner worden en het zand het wint van het gras. Waar je uren kunt turen en niets ziet – behalve vandaag.

Boer Teun had in de ochtendmist de boot al klaarliggen. Een robuust schip met een houten dek, touwen en een kleine kajuit. Op de zijkant stond in vervaagde letters de naam: 'De Zwaluw.' De boot van Teun is niet snel, maar wel betrouwbaar. Teun vond dat belangrijker dan snelheid.

Teun hees het zeil, en met een rustige wind in de rug, voerde hij weg van het eiland. De kustlijn van Terschelling verdween langzaam in de nevel. Na een paar uur varen...

“Daar!” riep Fleur

Aan de rand van het wad bewoog iets. Een schip. Geen groot vrachtschip, maar iets kleiner, houten masten, zeil dat klapperde in de wind. En het kwam dichterbij. “Dat moet hij zijn,” zei Floris. Boer Teun... of iemand anders.

Dirkje keek nog even op naar de kinderen, snuffelde aan hun handen en verdween weer in het helmgras. En daar, op het ritme van de branding, kwam het schip hen halen.

Op weg naar Griend, naar geheimen die nog niet waren uitgesproken. De kinderen liepen verder tot het koude water hun schoenen raakte. En stapten aan boord van 'De Zwaluw'.

30. Griend (deel 2)

De boot naderde Griend. In de verte stak het eiland als een vlek uit de zee, laag en verlaten, een plek waar geen bomen groeiden en alleen de vogels de wacht hielden. De zilte geur van het wad vulde de lucht, en boven hen cirkelden schreeuwende meeuwen.

"Daar ligt het dan," zei boer Teun, zijn ogen samengeknepen tegen de ochtendzon. "Het Zwijgende Eiland." Floris voelde zijn hart sneller kloppen. "Waarom heet het zo?" vroeg hij.

Teun haalde zijn schouders op. "Omdat niemand er ooit iets hoort. Geen stemmen, geen wind, geen vogels. Alsof het eiland zelf zijn adem inhoudt."

Floris voelde het amulet kloppen onder zijn trui – als een hartslag. De zee was kalm, maar ergens diep van binnen wist hij dat dit slechts het begin was. Terwijl hij naar Griend voer, besepte Floris dat zijn reis meer was dan een zoektocht op zee naar een fysieke schat. Het was een reis van zelfontdekking, vriendschap en het vinden van de moed om zelfs de donkerste krachten te trotseren.

Ze lieten het anker zakken op een ondiepe plek vlak bij de oever. Floris stapte als eerste van boord, zijn schoenen zakten weg in het natte zand. Fleur volgde en boer Teun bleef achter op de boot, de touwen controlerend.

Het eiland was stil. Té stil. Zelfs de vogels die ze net nog zagen, waren plotseling verdwenen. Alsof er een onzichtbare grens was die zelfs zij niet durfden de overschrijden.

"Daar," wees Floris. "Dat stuk grond lijkt anders." Een flauwe verhoging in het zand, nauwelijks zichtbaar, maar voor Floris voelde het alsof het hem riep. Hij liep erheen en begon voorzichtig te graven met zijn handen. Na een paar minuten stootte zijn vingers tegen iets hards.

“Help eens!” riep hij. Samen met Fleur groef hij verder, tot er een houten kist tevoorschijn kwam. De kist was oud, bedekt met aangekoekt zand en zeewier. Er zat een metalen slot op, zwaar verroest.

De amulet begon zachtjes te gloeien onder zijn trui. “Het werkt weer,” fluisterde Floris. “Ik voel het.”

Zonder erbij na te denken legde hij de amulet tegen het slot. Er volgde een korte flits – blauw licht danste over het hout – en met een klik schoot het slot open.

Langzaam, met bonzend hart, tilde Floris het deksel op. Wat hij zag, overtrof al zijn verwachtingen.

31. Onverwachte bezoekers

Floris staaarde naar de inhoud van de kist. Geen goud, geen juwelen. Alleen een leren bundel met kaarten en notities, een oud flesje met een glinsterend poeder en... kleurpotloden. Ontelbaar veel kleurpotloden, netjes gesorteerd op kleur. Rood, oranje, blauw, groen, paars – alsof ze net uit de fabriek kwamen, terwijl de rest van de kist eeuwenoud leek. “Dit is het,” fluisterde Floris. “De echte schat.”

Maar toen kraakte het zand achter hen. Een tweede boot lag nu aan de oever. Twee figuren stapten uit. De ene was de juf – of wat er van haar over was. Ze droeg geen nette jas meer, maar een lange mantel die fladderde in de wind. In haar hand hield ze een perkamenten kaart.

“Jullie dachten zeker hier alleen te zijn,” zei ze haar stem ijsig kalm. “Maar ik heb ook een kaart gevonden. Lang geleden, op dezelfde plek als jouwe.”

Naast haar stond een lange man in een donkere mantel. Hij leunde op een kromme staf waarin het licht van de avondzon zich leek te breken in duizend kleuren. Zijn gezicht zat grotendeels verborgen onder een kap.

“Geef ons de inhoud van de kist,” sprak hij. Zijn stem klonk diep, doordringend. “Het is niet bedoeld voor kinderen.” Floris stapte beschermend voor de kist. “Wie bent u?” vroeg hij.

De man trok zijn kap iets terug. Zijn ogen fonkelden, maar zijn gezicht bleef in schaduw gehuld. “Ik ben de Wachter van het Oorspronkelijke Kompas,” zei hij.

“De amulet dat jij draagt is slechts een deel van een groter geheim. Maar het kan zich hechten aan wie het waardig is.”

De juf knikte. “Ik was ooit gekozen. Maar mijn wens was te egoïstisch. De amulet heeft mij verlaten. En nu wil ik het terug.”

Floris voelde het amulet warm worden tegen zijn huid. Alsof het hem waarschuwde. Hij wist: hij moest kiezen. Weggeven of beschermen. Hij keek naar Fleur, die langzaam haar hoofd schudde.

Floris stapte naar voren. “U krijgt de kleurpotloden niet, zei hij. Ze zijn niet alleen voor mij. Ze zijn voor iedereen. Omdat kleuren mensen samenbrengen. Niet om macht uit te oefenen.”

De man met de staf keek hem lang aan. En toen... glimlachte hij. “Dat was het juiste antwoord.” De juf staarde de man aan, verbijsterd. Het tweede amulet, nog in zijn handen, spatte in wel duizend stukjes uiteen.

De man tikte met zijn staf op de grond. De wind stak op, draaide rond hen als een wervelstorm, en voor ze het goed en wel beseften, waren de juf en de man verdwenen. Alleen de zandsporen van hun aanwezigheid bleef achter. Van de donkere met zilver bewerkte amulet was helemaal niets over.

32. Afscheid van de amulet

De lucht boven het eiland was loodgrijs, maar stil. Geen vogel, geen golf, geen windvlaag durfde zicht te bewegen. Floris stond voor de rotswand, zijn handen trillend, zijn hart kloppend in zijn keel. Dit moest het zijn. De plek waar het allemaal om draaide.

“Hier,” fluisterde hij. Zijn vingers gleden over het verweerde oppervlak, tot hij een inkeping vond – een bijna onzichtbare scheur in de steen.

Fleur stond vlak achter hem. Ze zei niets, maar hij voelde haar spanning. Samen duwden ze de rots opzij. Met een zacht krakend geluid schoof de steen open en onthulde zich een kleine, verweerde kist. Geen goud, geen juwelen – gewoon een doos gemaakt van donker hout en versierd met vreemde tekens die leken te bewegen als je te lang keek.

De amulet aan Floris' hals begon warm te worden. Niet pijnlijk, maar levend. Alsof het wist dat dit zijn laatste taak was.

Voorzichtig tilde hij het deksel van de kist.

Binnenin lag... een vel perkament, glinsterend van oude magie. Geen woorden, alleen lijnen die een kaart vormden – maar geen kaart zoals je die kende. Deze toonde geen land, geen zee. Alleen patronen van licht, een route die je niet met je ogen maar met je hart moest volgen.

En daarnaast lag een klein voorwerp: een ronde, metalen schijf met een zon erop gegraveerd. Floris pakte het op. Het tintelde in zijn hand. Hij wist niet wat het was, maar het voelde juist.

Toen begon de grond te trillen. Heel zacht eerst, als een adem doe uit de aarde kwam. Toen sterker. Achter hen spleet de bodem open, als een mond die zich langzaam opende. Geen vuur, geen rook. Alleen een diep, blauwachtig licht dat uit de scheur opsteeg, alsof het eiland zélf wakker werd.

De amulet gleed van Floris' hals, zonder dat hij het aanraakte. Het zweefde een halve meter boven de kist, draaide langzaam rond in het licht – en begon te zingen.

Niet met geluid, maar met herinneringen: het moment op Griend, de konijnen in de duinen, het pad door het natuurgebied, de geheimzinnige man met de staf... Alles flitste in een oogwenk voorbij.

Toen klonk er een fluistering, diep vanbinnen. "Je bent klaar. Je kunt het nu zelf."

Floris wilde het grijpen, het tegenhouden. Maar hij wist dat het niet moest. Hij knikte. "Dank je," zei hij zacht.

Met een laatste vonkeling gleed het amulet langzaam naar beneden. Het verdween in de scheur, alsof het werd opgenomen door het hart van het eiland. Meteen daarna sloot de aarde zich weer, zonder een kras achter te laten. Alles werd stil.

Fleur keek hem aan. "Het is echt weg," zei ze. Floris knikte. Hij voelde zich vreemd licht. Alsof een deel van hem afscheid had genomen, maar er iets groters voor terugkwam.

"We hebben het niet meer nodig," zei hij. "Wat nu?" vroeg Fleur.

Floris keek naar het perkament in zijn hand. De lijnen leken zich langzaam te verschuiven, een nieuw patroon vormend. Iets nieuws. Iets groters. "Nu begint het pas echt," zegt Floris.

Boven hun brak het maanlicht door het wolkendek en liet een zachte straal licht over het Zwijgende Eiland vallen. Alsof de amulet hem groette, voor de laatste keer.

33. Terug naar huis

Aan boord van de mysterieuze boot, die als een stille gids over de golven voer, leerde Floris dat de ware schat niet in goud of juwelen te vinden was, maar in de kracht van zijn gave en de verbinding met de natuur.

De amulet, dat hij als schat had ontdekt, was de sleutel tot het begrijpen van de oude verhalen en het bewaren van de balans tussen licht en duisternis.

De terugtocht van Griend voelde als een droom. De lucht was helder, de zee kalm, en Floris hield de bundel kleurpotloden stevig vast.

Hij had het gevoel iets groots te hebben gedaan, al kon hij het niet precies uitleggen.

Boer Teun grijsde toen hij de motor van de boot startte. “Wat een avontuur,” zei hij. “En weet je... ik denk dat Griend vandaag meer heeft verteld dan ooit tevoren.”

Een paar uur later fietsten Floris en Fleur naar het westen richting Midsland. De kleurpotloden zaten veilig in een waterdichte zak op Floris' zijn rug. Zijn hoofd zat vol vragen, maar zijn hart was rustig. Het voelde... juist.

De moeder van Floris en Fleur wachtte ongeduldig. “En?” riep de toen hun binnenstapten “We hebben de schat gevonden,” zei Floris. “Wat was het?” vroeg moeder. Hij liet haar de kleurpotloden zien. Eerst keek hun moeder verbaasd, maar toen ze de zachtheid van het hout voelde en de geur van vers geslepen puntjes rook, begreep ze het. “Dit zijn geen gewone potloden, toch?” sprak moeder. “Ze brengen kleur terug waar het somber is,” fluisterde Floris.

34. Epiloog – De Wereld kleurt op

De volgende dag gebeurde er iets wonderlijks op school. Juf was er niet – maar dat verbaasde niemand. In haar plaats stond een nieuwe, vrolijke juf met een warme stem en een grote doos in haar handen.

“Kijk eens wat ik gevonden heb bij de deur,” zei ze. Ze tilde het deksel op: honderden kleurpotloden in alle kleuren van de regenboog.

“Vandaag gaan we kleuren,” zei ze. “Niet alleen op papier. Maar ook in ons hoofd, in onze verhalen, en misschien zelfs een beetje in ons hart.” En zo werd het een bijzondere dag.

Zelfs Jan kleurde mee, met zijn tong uit zijn mond en een rode veeg op zijn wang. Jeroen glimlachte weer, en vroeg of hij ook een extra vel papier mocht. De heer De Groot kwam even binnen en vertrok met een gele zon op zijn aktetas. En zelfs de directeur werd gespot met een blauwe vogel op zijn hand getekend.

Floris zijn taak was voltooid – voor nu. Maar diep vanbinnen wist hij het zeker: Er zouden nog meer kaarten verschijnen. Meer geheimen. En als het zover was... zou hij er klaar voor zijn.

Laatste bladzijde uit Floris' dagboek.

Vandaag is het stil. Niet omdat er niks gebeurt, maar omdat ik het eigenlijk een beetje begrijp.

De schat was geen goud. Geen macht. Het was kleur. En keuze.

Ik denk dat de juf ook zo'n keuze had, ooit. Misschien heeft ze die nu nog. Misschien zie ik haar ooit weer, zonder die donkere jas, maar met een potlood in haar hand.

Ik weet niet of dit het einde is. Maar als de amulet begint te gloeien bij het Zweigende Eiland... Dan weet ik genoeg.

Floris

Einde

Tekst voor de achterkant van het boek

Als de maan zakt, verschijnt het eiland. Maar wat als je het niet meer laat gaan?

Een glinsterende amulet. Een vergeten schatkaart. En een eiland dat alleen bij volle maan zichtbaar wordt.

Floris en Fleur volgen het spoor naar het Zwijgende Eiland – een plek voor raadsels, fluisterende bomen en oude geheimen. Wat ze daar vinden, verandert hun wereld voorgoed.

Een magisch en meeslepend avontuur vol vriendschap, gevaar en waarheden.

Wiebe Post

2025